

„Nagyszerű lezárása ennek
a kiváló fantasysorozatnak...”

– *Bookreporter*

Mindegyiküket
nem lehet megmenteni.

BRIGHT tündöklő pusztulás RUIN

VIC JAMES

*fine
selection*

Vic James

Sötét képességek-trilógia

1. ✦ *Gilded Cage* – Aranykalitka
2. ✦ *Tarnished City* – Sötét város
3. ✦ *Bright Ruin* – Tündöklő pusztulás

V I C J A M E S

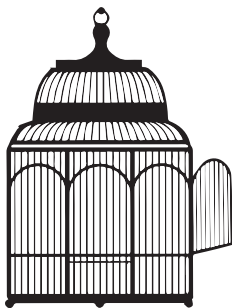
BRIGHT

tündöklő pusztulás

RUIN

Sötét képességek-trilógia
Harmadik rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Hilarynek és Gilesnak
Régi barátaim, drága barátaim!
Köszönöm, hogy hisztek bennem.

Prológus

Midsummer

Vauxhall Temze menti Kötélbakja a megfelelő rejtekhely annak, akit egész London üldöz. A több száz éves pub ablakai az évek során opálössá váltak a benti pipafüsttől és a kinti kipufogógáztól.

Az emeleti szobában hat ember ült körbe egy nagy asztalt.

Egyvalaki hiányzott, és Midsummer aggódott, amiért a lány nincs ott.

Renie egyértelműen elmagyarázta, hogyan lehet eljutni ide. Csak-hogy ő maga már negyedórája késett. Persze az is igaz, hogy Renie kifejezetten öntörvényű. Biztos hamarosan befut.

A nagybátyja, Wesley ott volt már, ahogy Dawson szószóló is. A másik három jelenlévő Midsummer legmegbízhatóbb szolgavárosi kapcsolattartója volt: Emily a devoni Extonból; Mac Edinburgh szolgavárosából, Auld Reekie-ből; és Bhadveer Portisburyból, a Bristol és Cardiff közötti pokolból. Csempészettel foglalkoztak – befele hasznos holmikat vittek, kifelé embereket. Időnként szabotáltak ezt-azt: meghibásodott berendezéseket, kegyetlen örök karrierjét.

Azonban a nyílt lázadás sosem szerepelt a listájukon. Vajon a lel-
kükre tud beszélni?

– Vágjunk a közepébe! – fordult hozzájuk Midsummer. – A vér-
vásár iszonyú volt. A parlamentben az a hír járja, hogy ami ezután
jön, még annál is rosszabb lesz. Véget kell vetnünk ennek az egész-
nek. Meilyr Tresco és Dina Matravers meghalt. Az én drága nagy-
bátyám, aki kancellár volt, szintén. Egyik Egyenlő sem csinálta jól,
nem tettünk eleget. Bocsánatot kell kérnem mindannyiunk nevé-
ben, amiért olyan arrogánsak voltunk, hogy azt hittük, ez a mi har-
cunk. Jardine *velünk* indokolja mindazt a borzalmat, amivel *titeket*
sújt.

Mac őt figyelte, kék pillantása érzelemmentes volt, kemény. Emily
bólintott.

– De nem adom fel – folytatta Midsummer. – A barátnőm né-
hány hónap múlva megszüli az első közös gyerekünket, és a baba Te-
hetségtelen lesz. Nem Egyenlőként vagyok itt, aki megpróbál uta-
sítani titeket, hanem anyaként és nőként. Túl sok életet láttam már
derékba törni a szolgasors miatt, és arra kérek titeket, hadd harcol-
jak *veletek*. Hadd dolgozzak *nektek*, hadd segítsék helyrehozni ezt az
elfajzott országot!

Most hallgass! – fékezte magát Midsummer. *Ne csinálj úgy, ahogy
az Egyenlők szoktak, ne kényszerítsd rájuk az akaratomat! Hallgasd
meg őket!*

Hátradőlt a székében, és igyekezett leküzdeni a késztetést, hogy
várakozás közben az ajakpiercingjét piszkálja.

És amikor a többiek megszólaltak, végighallgatta őket. Azt kér-
dezték, *mit, hol, mikor* – és legfőképpen *hogyan*.

– Odahaza, Skóciában már azon gondolkozunk, mikor lesz ná-
lunk is vérvásár – jegyezte meg Mac.

– Elmondom, mit gondolok én – hajolt előre Emily.

Ebben a pillanatban Midsummer bal nadrágzsebében megrezzen a telefon. Három telefont hordott magánál, és pontosan tudta, melyik számot kinek adta meg. A bal nadrágzsebében hordott telefonon azok hívhatták fel őt titokban, akik nem tartoztak a legbelső köréhez a Torlóban. Felvette.

– Elfogták Renie-t.

– Jon... Te vagy az?

Dawson szószóló azonnal kihúzta magát a fia nevének hallatán.

– A biztonságiak elfogták a kölyköt, a Fény Háza folyó menti kapujánál vannak. Épp arra tartok. Oda tudsz jönni? – kérdezte a férfi.

– Bajosan. A főnököd első számú közellenségnek tart.

Midsummer agya lázasan dolgozott a megoldáson. A pub antik hatású ablakához lépett, és szabad kezével felhúzta. Jól gondolta. A tetőre vezető tűzlétra még mindig a helyén volt. A telefont vállával a füléhez szorította, kilépett, és mászni kezdett felfelé.

– Hol vagy? – lihegett a telefonba Jon futás közben. – Fel fogják ismerni Renie-t a vérvásárról, és egyenesen Boudához viszik. Talán ha feltartóztatom őket, ki tudom juttatni. Ha Bouda fülébe is eljut, azt mondom majd, hogy valójában nem is ő volt az. Az én szavamat többre tartja, mint valami őré.

– Mi a fészkes fenét művel ott Renie? – fakadt ki Midsummer.

Ekkor rájött – és fájdalom hasított a szívébe. A kölyök nyilván Abigailt keresi.

Renie vigasztalhatatlan volt a rejtekhelyen, miután elszabadultak a Gorregan térről. Magát okolta, amiért nem tudta felhúzni barátjánőjét az egyik oroszlanra, és meggyőződése volt, hogy Abit ismét elfogták a biztonságiak. Arról magyarázott, hogy cellák vannak Bouda irodája alatt, és a torlóbeliekkel ott töltötték a vérvásár

előtti éjszakát. Nyilván azért ment vissza a parlamenthez, hogy ki-menekítse őt.

– Megpróbálom elterelni a figyelmüket, hogy időt nyerjek neked. Leteszem. Siess... *siess!* – mondta Midsummer, majd visszagyömö-szölte a telefont a zsebébe, és felmászott a tetőre.

A Kötélbak egy régi hajóskocsmá volt, és majdnem egy szinten állt a Temzével. A tetejéről át lehetett látni a folyó felett a Fény Házának csipkézett homlokzatára.

Midsummer három alakot látott a zavaros víz mentén. Renie hő-siesen küzdött, de hiába, elfogták, hamarosan teljesen legyűrik.

Az Egyenlő tekintete a hatalmas ülésterem tetejére vándorolt, megakadt valamin, és Tehetsége már át is hasított a folyó felett. A célpont a nyeregterő egyik szélén guggolt, és Midsummer összeréz-zent, ahogy az ereje nekicsapódott és felélesztette. Sokkal nagyobb volt, mint a Gorregan tér oroszlánjai, hosszú és hatalmas. Érezte, ahogy kirázza súlyos hátsó lábait, karmai a terem tetejét karistolták, óriási pofáját eltátotta.

Midsummer megremegett, ahogy Tehetsége átáradt a széles szár-nyakba. Amint ereje pofától pikkelyes farokig megtöltötte a lényt, az lehúzta szárnyait.

Hallotta, hogy valaki felsikkant mellette. Dawson és Emily állt ott szájtátva.

– Az ott... – csendült Mac hangja a tetőn túlról. – Az ott egy *sár-kány*?!

Elismerően felrikkantott, de Midsummer alig hallotta.

A biztonságiak már a parlament folyóparti kapuja felé ráncigál-ták Renie-t.

Gyorsan! Gyorsabbnak kellett lennie. Ugyanakkor biztos kézzel kellett irányítania a sárkányt. Ha elvéti a mozdulatot, akár az épületbe

is csapódhat – sőt, maga alá temetheti Renie-t és az öröket, akiknek szintén nem akart ártani.

Siess, Jon! – gondolta Midsummer, ahogy a parlament négyszögletű épülete fölé röptette a lényt.

Az örök megtorpantak, döbbsenten bámultak felfelé. Midsummer nem akart kockáztatni, ezért nem kapta fel Renie-t a lény karmaival. A karmok felhasíthatják a lány vékony testét, meglékelhetik a koponyáját. Még véletlenül a csontját töri, elejti.

Midsummer nem akarta vállalni ezt a kockázatot, de ha csakis úgy szabadíthatja ki Renie-t, akkor kénytelen lesz.

Megfordította a sárkányt, és lefelé küldte. Renie még mindig igyekezett szabadulni. Minden alkalmat megragadott, hogy sípcsonton rúgja a biztonságiakat, vagy a kezükbe harapjon, és megszökjön.

Jon ebben a pillanatban rontott ki a rakpartra.

Kezéből tölcseért formázva üvöltött valamit – valószínűleg megparancsolta az öröknek, hogy eresszék el Renie-t. Midsummer szíve az aranyozott lénnel együtt szállt. Innen már Jon átveszi. Biztonságba juttatja a kölyköt. Boudát lerendezik azzal, hogy valaki mást kaptak el, nem is a vérvásári szökevényt, csak egy tinit, aki fogadásból megpróbált bemászni.

Ekkor látta meg Midsummer a szeme sarkából a fehérszöke villanást.

Valami kilőtt a vízből, és a sárkányába csapódott.

Midsummer összerándult, felnyögött. Mintha hirtelen összenyomta volna valami a testét, maró pánik égette a nyelvcsövét. A homlokára csapott, hogy összekapja magát.

Koncentrálj!

Bouda Matravers állt a rakparton, kezét a magasba emelte, mintha ő irányítaná a szelet, az eget.

De nem a levegőt vonta az uralma alá. Bouda magából a folyóból szakított ki egy darabot. Tekergőző sárkánykígyóvá változtatta, és a levegőbe repítette.

A szörny gerince mentén veszedelmes, ívelt tüskék sorakoztak, gallérja ott fodrozódott a feje körül. Jégcsapszerű fogai közt villás nyelv mozdult. Hátából két széles szárny nőtt ki, végtelenül hosszú farka pedig az alatt futó folyót csapkodta.

Egy wyvern.

Ki gondolta volna, hogy Bouda képes ilyesmire? Midsummernek álmában sem jutott volna eszébe. Azelőtt, hogy előző nap mozgó vízfalat és mindent elsöprő áradatot idézett meg a Gorregan téren, senki sem tudta, mire képes ez a nő. Most pedig ez. Egy lenyűgöző, víztestű bestia, tele szivárványszínű, Tehetségű szikrázó erekkel.

Döbbenetes volt. És mindent tönkretett.

Midsummer homlokán verejtékcseppek gördültek lefelé, ott gyöngyöztek simára borotvált fején, ahogy a sárkánya a wyvern fog-ságában vergődött. Bouda nyilván észrevette a lányt, még Jon ravasz kifogásai sem téveszthették meg most már. Az örök is magukhoz tértek döbbenetükből, és már vonszolták is felfelé a lépcsőkön Renie-t a partról. Csakis úgy menthette meg, ha a sárkány kiszabadul valahogy, és felkapja őt.

Midsummer a hátsó láb karmaival támadott. A wyvern rikoltása hullámokat vetett a folyóban, és a lény oldalra húzta galléros fejét, hogy a sárkányba harapjon. Néhány jégcsapfog célt is ért, és Midsummer a nyelvbe harapott, hogy elfojtsa a sikolyát. Vér töltötte meg a száját. Bouda számára is ilyen kínzó ez a küzdelem? Neki is meg kell szállnia a lényt ahhoz, hogy az uralma alá vonja, vagy egyszerű fegyverként használja a wyvernt?

Kezdett kifutni az időből. Az örök már felértek Renie-vel a rakpartra, és bár Jon vitatkozott velük, útjukat nem állhatta – egyikük fegyverrel hadonászott. Midsummer ereje fogytán volt.

A wyvern érezte a közelgő diadalt, és szorosabban körbefonta a sárkányt. És ebben a pillanatban Midsummer rádöbrent, mit tehetne.

Hagyta, hogy a sárkány izmai ellazuljanak. A szárnyak lekonyultak. Reszelős levegőt vett, miközben elérte, hogy a wyvern tartsa a sárkány súlyát. Érezte, ahogy a sárkánykígyó szorítása enged, ahogy felfelé mozdulva elkapja az egyre lassuló, erőtlenné váló szárnyakat.

Ahogy a wyvern győzedelmesen körbefonta, Midsummer megmozgatta a sárkány óriási szárnyait, és kitérte őket, áthasítva a wyvern testét. A sárkánykígyó tündöklő vízcseppekké robbant, és szivárványszínű esőként zúdult alá.

Midsummer megingott, de valaki megfogta – a többieknek köszönhette a tetőn, hogy talpon maradt. Arra viszont nem maradt idő, hogy örüljön a diadalnak, vagy egyáltalán Boudára pillantson. Midsummer zihálva Renie-t kereste. Már nem aggódott amiatt, hogy tudja-e megfelelően irányítani a sárkányt, és biztonságosan fel tudja-e kapni a lányt.

Csakhogyan Renie-nek és az öröknek addigra hűlt helyük volt.

I.

Abi

—Vége felébredtél! – csendült egy hang, amint Abi kinyitotta a szemét. Daisy az ágyra ugrott, és megölelte. – Átaludtad az ebédet.

Abi megmozdult, hogy letolja magáról a hógát, és összerezzen, amikor észrevette, hogy mások is állnak a hálószobában.

– Máskor nézőközönség nélkül szoktam felkelni.

– Látod – mondta Gavar Jardine a mellette álló nőnek –, mondtam, hogy hamarosan újra önmaga lesz.

A kedves arcú, idős hölgy elmosolyodott, és ebben a pillanatban Abit megrohanták az emlékek: Gavar kimentette őt a Gorregan téri romok közül. Magával hozta a motorján. Ebbe a házba, vidékre, ahol a régi dadája élt, a kislánya, Libby, és ahogy Gavar ígérte, Daisy is. Még mindig alig hitte el, hogy újra látja a hógát.

Abi a lehető legforróbb vízben zuhanyzott, lemosta magáról a Gorregan téri mocskot és vért. De azt a csontig hatoló iszonyatot nem moshatta le, amit akkor érzett, amikor végignézte, ahogy az emberek vadállatok módjára széttéptek valakit, aki még csak védekezni

sem tudott – bármi volt is az állítólagos bűne. Ahogy a rettegést sem száműzhette, hogy tudta, ő következett volna.

A legrosszabb a mellkasában tátongó, sajtó űr volt, amit Jenner árulása hagyott maga után. A fiú biztonságot ígért neki, aztán átadta az apjának. Bár Abi a vérvásári tömeg késeit elkerülte, egyvalamit mégis kiszaggattak belőle: a szívét.

Az érkezésükkor képtelen volt visszafojtani a könnyeit, csak akkor apadtak el, amikor ez az idős asszony puha, frissen mosott hálóinggel a vállán, egy bögre kamillateával és két altatóval odament hozzá.

Abi bevette a tablettákat, feljött az emeletre, ebbe a kis hálószobába, és bezuhant az ágyba.

– Köszönöm – pillantott át most húga válla felett az idős nőre. Mrs. Griffithnek hívták. – Pont erre volt szükségem. És köszönöm, hogy vendégül lát az otthonában.

– Ne nekem köszönd! – mondta Griffith, és mélyen barázdált arca tovább ráncolódott. – Köszönd Gavar úrnak.

Abi Gavarhoz fordult. Büszke vonásai és hatalmas termete most is ijesztőnek bizonyult, de arcán most nem az az üres, fennhéjázó kifejezés ült, mint amihez Abi hozzászokott. A karjában tartotta a kislányát.

– Nem tudom, képes lennék-e szavakba önteni – felelte Abi végül. – Nemcsak engem mentett meg. Hanem mindannyiunkat, azaz, hogy leállította a vérvásárt.

Daisy megszorította Abit. Kyneston örököse behúzta a nyakát.

– Más is ezt tette volna.

– Mégsem tették. Csak ön.

– Hát... – Gavar megköszörülte a torkát. – Griff keresett neked ruhát. Gyere majd le enni, és megbeszéljük, mi legyen ezután!

Miután mind kivonultak, Abi megmosakodott, és felvette a szoknyát meg az ódivatú kardigánt, amit Griff kiterített neki. Belenézett a tükörbe, és észrevette a póthaját, amivel néhány nappal korábban álcázta magát.

Vannak, akik azt palástolják, ami belül lapul, nem pedig azt, ami kívül látható. Hogy ismerhette így félre Jennert? Mégis hogy történhetett ez?

De tudta a választ. Ábrándokba ringatta magát. Az a rengeteg regény a jóképű Egyenlő fiúkról – Jenner mintha azok lapjairól lépett volna elő, Tehetségtelensége tragikus vonás volt, ami emberibbé tette. Szerethetőbbé. Milyen ostoba volt!

Nem, nem lett ismét „önmaga”, miután menedékre lelt, és kialudta magát. Soha nem is lesz. A régi Abi odaveszett a Gorregan téren, elárulták a saját romantikus képzelgéseit.

Abi megbocsátott ugyan neki, amiért ilyen naiv volt, de meggyászolni nem kívánta.

Odalent a konyhában szürreálisan otthonos kép fogadta. A négyes akár egy család is lehetett volna: a fiatal apa két lányával, és a nagymama, amint tojásrántottát süt a tűzhelynél. Abi odament hozzá.

– Segíthetek valamiben?

– Milyen drága vagy! Ül csak le, egyél!

Engedelmeskedett. A tojás éppolyan volt, ahogyan anya szokta csinálni, jó sok vajjal. Abi régen mindig a koleszterin meg a telített zsírok miatt nyavalygott, de azóta rájött, hogy ennél rosszabb vég is érheti, úgyhogy jó sokat lapátolt a pirítására.

Anya biztosan nem főz ilyen ételeket Millmoorban, legalábbis azok alapján, amit Luke-tól hallott a szolgavárosi életéről. Ugyanott helyezték el egyáltalán apával? A házaspárokat általában egy helyre

szokták rakni, de nem lehetett figyelmen kívül hagyni, milyen boszszuálló természetű emberek küldték őket oda.

Bárhol voltak is a szülei, akár együtt, akár külön, Abi nagyon remélte, hogy nem néztek tévét az utóbbi időben. Az is elég lehetett anya és apa számára, hogy tudták, Luke-ból Elítélt és Crovan foglya lett. Nem akarta tudni, milyen hatással lenne rájuk, ha rájönnének, miféle vég várt rá – mert azt nem hitte, hogy Jardine-ék azt is leadták, hogy megmenekült.

– Mit nyilatkoztak? – kérdezte. – Arról, ami reggel történt? Fogaadni mernék, hogy senki sem beszél arról, hogy Midsummer Zelson életre keltette a bronzoroszlánokat, és mind megúsztuk.

Gavar a homlokát ráncolta.

– Az öcsém ebédidőben felolvasta a hivatalos álláspontunkat. Kezdi egész ügyesen kimosdatni a családot.

Jenner – gondolta Abi. *Jennerre gondol.*

Hüvelykujját a villa hegyes fogaiba nyomta, és várta, hogy szívdobogása csillapodjon kissé. Gavar kiküldte a két lányt a kertbe játszani.

– A közbeavatkozásomra azt mondta, hogy egy érző szívű apa tévedése volt – folytatta Gavar. – A jelek szerint azt hittem, hogy a lányomat látom a tömegben, és egyszerűen csak meg akartam állítani a vásárt, amíg elviszik onnan. A terroristák ekkor megragadták az alkalmat, hogy gyújtóbombát hajtsanak a vérpadra és a tömegbe. Aztán a feleségem mindenkit megmentett, amikor a Tehetségével szétrobbantotta a kutat, hogy eloltsa a lángokat, és csapdába zárja a gyanúsítottakat, akiket aztán magától értetődően elkaptak. Természetesen rengeteg kép készült a vízfalról. Bouda nagyon fotogén.

– És el is hiszik, hogy így volt?

– A média ezt harsogja, és csak ez számít. Hiába mondanának mászt azok, akik ott voltak, nem jutnak képernyőre. Akik pedig túl hangosan ellentmondanak nekik, vagy Astrid Halfdannál végzik, vagy Csendet borítanak rájuk. Vagy még rosszabb történik velük.

Ez igencsak átlátszó hazugság volt. De mivel a média Jardine kezében volt, és minden ellenvéleményre azonnal lecsaptak... Hát, valószínűleg ez is megtette.

– Meg kell beszélnünk, mi lesz veled – szólalt meg Gavar ismét.
– Elmondom, mit gondolok én. Át tudlak vinni a tengeren az ír tartományba. Hamis néven beiratkozhatnál a dubhlinni egyetemre. Mindenki téged keres majd, Abi. Apám és Bouda nem szereti az elvarratlan szálakat. Levadásznak, téged és mindenki mászt, aki megszökött. Midsummer Zelston fejére nagyobb vérdíjat tűznek majd ki, mint amennyi pénzzel én tartozom a borkereskedőmnek.

– Olyan nagyot?

Összenéztek ugyan, de a vicc nem bizonyult elegendőnek ahhoz, hogy elmosolyodjanak.

– Nem hiszem, hogy képes lennék rá – felelte Abi. – Az öcsém még mindig Crovan fogságában van egy olyan bűnért, amit el sem követett. Hogy hagyhatnám magára?

– De mit tehetnél érte, Abigail? Semmit. A kastélyt ősi Crovanvarázslat védi. Aki mentőakcióban gondolkodik, annak elment az esze.

– Meilyr Tresco megpróbálta. És bele is halt.

Tessék. Abi kimondta. Meilyr már nincs köztük. Ahogy Dina sem. Már egyiküknek sem árthat azzal, ha elárulja az igazságot Meilyr halálával kapcsolatban.

– Mármint nem *öngyilkos* lett? Azt hittem, képtelen volt megbirkózni azzal, ami a Tehetségével történt...

Gavar néma csendben hallgatta, ahogy Abi elmesélte neki az elbaltázott mentőakciót és az iszonyú, szükségtelen végkifejletet. Miután befejezte, Kyneston örököse beletúrt családi védjegyének számító rézvörös hajába. A mozdulat Jennerre emlékeztette Abit, és összszerezte.

– Abi, sajnálom, de nem fogjuk tudni kihozni az öcsédet onnan. Őt nem menthetem meg, de téged igen. És talán pár év múlva, amikor már lecsendesedett ez az egész, a szüleidet is ki tudom hozatni korábban Millmoorból, aztán utánad küldöm őket. Meg Daisyt is, amikor Libby idősebb lesz egy kicsit. Ez a legkevesebb, amit megtehetek azok után, amennyit a családod az enyém miatt szenvedett. De Luke...

A jelek szerint Abi szíve nyilván még mindig ott volt a bordái alatt, mert egy szeglete elhúlt Gavar szavai hallatán. Igen, tényleg nem olyan rossz ember, mint hitte. Igen, tényleg szorult bele valamennyi tisztesség. De nem fog erőfeszítéseket tenni a fiúért, aki-ről jól tudja, hogy ártatlan. És ha Gavarnak ráhatása lesz a jövőben arra, hogy kiengedjék a szüleit Millmoorból, az azt jelenti, hogy még mindig a Jardine család uralkodik majd.

Ahogy elszáguldottak a Gorreganról a motorbiciklin, Abi azt képzelte, Gavar talán képes lesz kiállni a családjá ellen. De úgy tűnt, tévedett.

– Gondold végig! – mondta Gavar. – Nyugodtan itt maradhatsz addig. Itt biztonságban vagy. Gyere, körbevezetlek!

Kivitte őt az aranyló, késő délutáni napfénybe. Daisy és Libby hangosan fogócskázott, Gavar pedig lehajolt, hogy felkapja rohanó lányát. A kislány boldogan felsikkantott, amikor apja feldobta a levegőbe.

– Mutassuk meg Abigailnek azt a csillogó kerítést! – mondta Libbynek, miközben összedugta az orrukat. – Segítesz?

A kislány bólintott, göndör tincsei csak úgy szálltak a levegőben, Gavar pedig odavezette őt a ház körüli kerítéshez. Maga a kerítés szépen festett, átlagos falécekből állt. Gavar leguggolt mellé, és a tenyerébe vette Libby apró kezecskéjét.

– Nagyon menő! – súgta Daisy Abi fülébe. – Figyeld!

– Nem egy kynestoni fal – magyarázta Gavar –, de a célnak megfelel. Elrejtí ezt a helyet. Az idegenek egyszerűen csak elsétálnak mellette. Azon alapul, amit Silyen a londoni lakásommal csinált egyszer, amikor kezdett túl sok excsajom beállítani a lehető legalkalmatlanabb pillanatban.

A kerítéshez érintette a lánya kezét, rajta a sajátjával. Egy pillanattal később Tehetség fénye szikrázott az ujjai között, és naplementeszerű ragyogás vonta körbe a deszkákat.

– Griff, Libby és a húgod szabadon járhatnak ki-be – magyarázta Gavar felegyenesedve. – De jobb, ha te meghúzod magad pár napig.

Pár napig.

Tehát azt várja, hogy gyorsan döntsön. Arra számít, hogy elfogadja az ajánlatát.

Azt is kellene tennie. Ez a legészszerűbb megoldás. És ragaszkodnia kellene hozzá, hogy Daisy is most rögtön vele mehessen, nem valamikor a jövőben. Gavar azt hiheti, hogy az óvintézkedései nyomán Daisy és Libby biztonságban van, de Abi igencsak veszélyesnek ismerte meg a Jardine családot.

Képes lenne erre egyáltalán? Megváltani Daisy biztonságát azzal, hogy magára hagyja Luke-ot?

– Segíts nekem zöldséget szedni! – szólalt meg Griffith, ahogy a kynestoni örökös lendületes, kisgyerekeknek való rögbifélébe kezdett a két lánnyal.

Egy kis cseverészés legalább eltereli a gondolatait.

Abi követte az idős asszonyt a régi, faszerkezetes ház másik oldalára, a konyhakertbe, ahol borsó kúszott fel málnaszárazakra, és erőteljes, friss földillat szállt a levegőben. Nyugalom áradt mindenhol, a burokokban éltek, távol a kerítésen túli kegyetlen, romlott világtól.

– Gyönyörű ez a ház. Mindig itt élt?

– Gavar örökös vette nekem, miután leszolgáltam az éveimet. Időnként meglátogat, és amióta a kis Libby megszületett, őt is magával hozza, amikor az apja épp a balkézről születettek meg a vér-vonal tisztasága miatt dühöng. Áldott legyen a neve, még nyugdíjat is fizet nekem.

Griffith megnevezett egy összeget, amit Abi felismert a kynestoni könyvelés Gavarhoz tartozó oszlopából – csakhogymint ott a szivargyűjteménye tárolására szolgáló raktár havi bérleti díjaként szerepelt.

– Csak Gavarra vigyázott, vagy mindhárom Jardine fiúra? El sem tudom képzelni őket gyerekként.

Griffith elmosolyodott.

– Én is nehezen fogadom el, hogy már felnőtt férfiak, vagy legalábbis majdnem. A két idősebbet én gondoztam, aztán amikor Silyen megszületett, egy fiatalasszony kapta őt és Jennert.

Abi próbálta maga elé képzelni őket. Gavar nyilván árgus szemmel figyelte, ahogy Silyen a kertben garázdálkodik, éppúgy, ahogy Abi is figyelt Daisyre.

És persze ott volt Jenner. Vajon ő is figyelt a kisebbre, Tehetségtelenként és irigyen? Önkéntelenül bukott ki belőle a kérdés:

– Gondolja, hogy Jennernek volt valaha Tehetése?

Griffith felsóhajtott.

– Mindenki gondolkozott már ezen, aki azon a helyen szolgált, Abigail. Nem vagyunk szakértők, de a korai években nem tűnt úgy, mintha bármiben különbözne a többitől. Furcsa dolgok történtek

Jenner körül, ahogy a két testvérével is. A kertészek azzal viccelődtek, ha azt akarják, hogy lady Thalia vágott virágai kinyíljanak, vagy a reggelihez felszolgált gyümölcsök megérjenek a tálban, csak ott kell hagyni őket Jenner úr szobájában éjszakára.

– És mikor szakadt vége ezeknek a dolgoknak?

– Meg nem tudnám mondani. – Griffith a fejét rázta. – A maga módján Silyen is ugyanolyan sok törődést igényelt, mint Gavar. Jenner pedig apránként háttérbe szorult. Aztán észrevették, hogy nem csinál semmi Tehetségeset, és akkor már figyeltek rá, de nem olyan módon, aminek bármilyen gyerek örülne. Próbára tették: odaállították a kapu elé, hogy próbálja meg kinyitni. Jenner nagyon megszerette a nőt, aki vigyázott rá, minden gyerek így van vele. Hát, lord Whittam megverte a dadust, és azzal gúnyolta Jennert, hogy állítsa csak meg, vagy gyógyítsa meg a nőt, de sosem sikerült neki. Az ember elment egy ajtó mellett, aztán azt hallotta, hogy szegény pára nyöszörög, Jenner meg zokog. Ó, egek...

Griffith előhúzott egy zsebkendőt a kardigánja ujjából, és Abinek nyújtotta. Jaj, csak nem megint elsírta magát?

– Mindenki kritizálja az én Gavaromat. De én mondom neked, ez a fiú nem olyan, mint a családja. Tőle tényleg azt kapod, amit rá nézésre vársz. Ami igazi erény, még ha az embernek nem feltétlenül tetszik is, amit lát. A többi Jardine-nál sosem lehet tudni, mit forralnak épp a fénylő tekintetük meg a tökéletes mosolyuk mögött.

De még mennyire, hogy így volt! Abi megtörölte az arcát. Ekkor hirtelen üvöltés harsant.

Gavar volt az, iszonyú dühösnek tűnt.

Abi futva megkerülte a házat, de a saroknál földbe gyökerezett a lába. A kert kellős közepén, a fűzfák alatt, ahol korábban játszottak, ott állt Daisy, karját védelmezően Libby köré fonta. A húga

észrevette, hogy közelít, és hevesen integetni kezdett, hogy maradjon hátul. Gavar nyilván odakint lehetett a kapunál, valaki látogatóba jött. Bárki volt is az, nem láthatta sem Abit, sem a két lányt.

Abi a fülét hegyezte, aztán azt kívánta, bár ne tette volna. Azonnal úrrá lett rajta a rettegés.

– Tudom, hogy itt van a Hadley lány! – jelentette ki Bouda Matravers.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Ne vesztegesd az időmet, Gavar! Ő a lányod gondozója, és halottam azt a förtelmes manchesteri akcentust.

Várjunk csak! Bouda Hadley lányról beszélt, de... *Daisyről?*

Összenéztek a húgával. Daisy arcán vegytiszta félelem rajzolódott ki.

Ez elég is volt ahhoz, hogy Abi előrébb lopózzon, úgy, hogy közben mindvégig a kapuban álló Bouda látómezején kívül maradjon. Végül csak elérte a húgát és Libbyt. Megrázta Daisyt, akinek mintha földbe gyökerezett volna a lába, majd az integető Griffithre mutatott.

– Menj már! – tátogta a húgának, és még meg is taszította egy kicsit.

Az idős asszony bevitte a két lányt a hátsó ajtón keresztül, és elhúzta az összes reteszt.

Aztán – mert a fene essen bele, mégis mit akar Bouda Matravers Daisytől? – Abi közelebb lopakodott. Gavar már nem üvöltözött, helyette úgy beszélt, mintha minden egyes szó megkeseredett volna a szájában.

– ...értem én, miért akarja apa, hogy Londonba menjek. Meg akarja mutatni, hogy bár én léptem közbe, amikor az a borzalom történt reggel, még mindig a Jardine csapatot erősítem. De a lányom ehhez nem kell, és az sem, akiről azt gondolod, hogy vigyáz rá éppen.

– Úgy látom, nem fogod fel, milyen súlyos a helyzet, Gavar. Először is, azok után, amit műveltél, *kulcsfontosságú*, hogy megmutasuk, összetartozunk. Másodszor, a foglyok elszöktek. Az *összes*. Az egyiket elkaptuk ma reggel, azt a szutykos kölyköt. De a többire is szükségünk van. És most jön az igazán érdekes részlet: tudod, miért ólálkodott Renie a parlamentnél? Mert azt hitte, *mi* tartjuk fogva Abigailt! Tehát a lány nem Midsummerrel van. Nyilván Londonban bujkál. Ha a húga velünk van az Aston-házban, akkor talán odajön, és megpróbál kapcsolatba lépni vele.

– Te teljesen megbolondultál! – vágta rá Gavar, de Abi alig hallotta, úgy remegett.

Épp csak rádöbbsent, hogy elfogták Renie-t, amikor jött a mellbevágó felismerés: Bouda csaliként akarja használni Daisyt... Hogy elfogja Abit.

– És ugyan minek neked Abigail? – folytatta Gavar. – Rengeteg foglyod van még a következő vérvásárodra.

– Hallottad, mit nyilatkozott Jenner. Azt mondta, mindenkit elkaptunk. Ez a hivatalos álláspontunk, és egyelőre tartani is tudjuk magunkat hozzá. De elő kell kerítenünk a foglyokat, mielőtt az emberekben felmerül a kérdés, ugyan mi történt ott egész pontosan. A vérvásár volt a fő műsorszám, Gavar. És *te* tönkretetted!

– Szóval apa azt akarja, hogy menjek vissza, és játszsam el, hogy minden rendben. És vigyem magammal Daisy Hadley-t is. Mi van, ha nem teszem? Lehet, hogy szeretek itt lenni vidéken.

– Egyszerű a válasz. Elhozatom a szülőket Millmoorból egy biztonságos helyre. Ha nem kapjuk el Abigailt hamarosan, bejelentem, hogy Astridhoz viszem őket kihallgatásra. Kivéve persze, ha feladja magát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Abi az öklébe harapott, nehogy felkiáltson, vagy Boudára vesse magát, és kivájj a szemét. Az anyja és az apja Astrid Halfdan karmai közt?

– Ennyit akartam mondani – folytatta Bouda. – Most vissza kell mennem. Midsummer Zelston nevetséges műsorral szórakoztatott minket ma reggel, egyenesen a parlamentet fenyegette. Amikor elkapjuk, őt is utoléri az igazságszolgáltatás, mint Meilyrt. Hidd el, Gavar, nem akarsz a rossz oldalon kikötni. És nem bujkálhatsz itt vidéken, nem csinálhatsz úgy, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

Bouda odakiáltott valakinek, akit Abi nem láthatott, mire autómotor zúgott fel.

– Hát, a bujkálás határozottan nem opció, tekintve, hogy *elvilleg* rejtve van a ház. Hogy találtad meg?

Abi látta maga előtt, ahogy Bouda megpördül a szokásos magas sarkújában, és tökéletesre rúzsozott ajka mosolyra húzódik.

– Mindig is tudtuk, hogy ide jársz, de ezelőtt nem volt szükség arra, hogy megkeressük ezt a házat. Még most sem látom. De ha elfelejtetted volna, házasság vagyunk. Az esküvőnk napján érintkezett a Tehetségünk. Ami azt jelenti, hogy pontosan tudom, a mögöttes álló épületet a Tehetséged védi. És tudod, mit? – Bouda halkabbra fogta. – Erős. Nagyon erős vagy. Apád örököse. A férjem. Mi vagyunk a családot, Gavar. Gondolj bele, mi mindent elérhetnénk, ha nem ellenségként tekintenél ránk!

A néma csendben Abi elképzelte, ahogy Bouda végigsimít Gavar arcán, ahogy vérvörös ajkát az övéhez érinti.

Majd ajtócsapódás hallatszott, és Bouda távozott.

Néhány pillanattal később Gavar Jardine visszaviharzott a házba, kézfejjével megtörölte a száját. Abi utánasielt.